



יהודים שרירים

בכפר המכביה אין חדש. אלף חמש מאות יהודים שריריים, חסונים, בריאים וקופי-קומה מסתובבים בבגדיים זעירים, ופשוט נעים להיווכח שוב ושוב כי עם-ישראל הוא עם-סגולה.

הרגשה טבעית ונפלאה שוררת בכלל היהודים האנגליים שונאים את היהודים האמריקאים, והיהודים האמריקאים שונאים את היהודים האנגליים. היהודים הדרום-אמריקאים שונאים את שניהם, ומתלוננים בפני המארגנים שיש הפליה גזעית. בערב הראשון, כשהראו להם את המזרונים שעליהם יבלו את עשרת הלילות הבאים, הם התלבשו מיד והתקרבו בצעדים מאיימים ללישכה של עורך-הדין אברהם תורי, יושב-ראש אגף-האיכסון והאירוח, ואיש חשוב מאד.

«למה?» שאלו אותו הדרום-אמריקאים בקול מאשים, והכאב היהודי ניבט בעיניהם.

«סלחו לי, מה למה?» שאל עורך-הדין תורי. «למה נתנו לאמריקאים ולאנגלים מזרונים רכים, ולנו מזרונים קשים?»

מיד יצאה הפקודה לקחת מהאנגלים והאמריקאים את המזרונים הרכים, ולתת אותם לדרום-אמריקאים.

למחרת באה קבוצה דרום-אמריקאית חדשה, והמארגנים הראו להם בגאווה את המזרונים הרכים. הם החווירו, התלבשו מיד בחזרה, וניגשו לעורך-דין תורי. «למה?» שאלו הדרום-אמריקאים החדשים בקול מאשים, ובעיניהם ניבט הכאב.

«תסלחו לי, מה למה?» התרגז עורך-הדין, «הלא יש לכם מזרונים רכים!»

«זה העניין», ייבבו הדרום-אמריקאים, «למה נתנו לאמריקאים ולאנגלים מזרונים קשים, ולנו רכים?»

כאמור, בכפר-המכביה מסתובבים 1500 יהודים שריריים, חסונים, בריאים, זקופי-קומה ומתוחי-חזה. אבל ביניהם מסתובבים 5000 יהודים לא-שריריים, לא-חסונים, לא-בריאים ולא זקופי-קומה. הם חברי האכזוקטיבה העולמית. אף אחד אינו יודע מה זה בדיוק, אבל אין ספק שזה שם המעורר השראה.

עורך-הדין תורי, למשל, הוא חבר האכזוקטיבה העולמית, והוא מאד גאה על זה. «בסך-הכל אני חבר האכזוקטיבה העולמית!» הוא נאנח בענווה, בתקווה שהשומע יפער את הפה בתדהמה.

הוא צחק ברוח-בלב לבורותי, כששאלתי מי זאת האכזוקטיבה העולמית. «זה כמו שאת שור-אלת מי זה עורך-דין תורי», הוא הסביר לי. «מי זה עורך-דין תורי?» שאלתי, כי עד אז לא יודעתי שזה הוא, ושהוא חשוב כזה. עכשיו אני יודעת, כי הוא אמר לי. קודם-כל הוא עורך-דין, וזה חשוב. חוץ מזה היה פעם איש שגילה שחיתות בבחירות האחרונות לעיריית רחובות, ובגללו נפסלו הבחירות. האיש הזה, רבותי, היה עורך-הדין תורי בעצמו. בימים אלו הוא גם חברי ועדת-הבחירות המרכזית לכנסת השישית, ובשעות-הפנאי שלו הוא מש-גיה שהיהודיות השריריות של המכביה לא תסתננה לחדרים של היהודים השריריים, כי אחרת עוד יהיו ילדים שריריים ואסון גדול למדינה.

הוא יודע שזו עבודה קשה מאד ואחראית, ולכן יש לו צוות מרגלים, וגם הוא עצמו אורב לא-פעם ליהודיות השריריות. «הנה, רק ביום החמישי האחרון», נזכר בזעזוע חברי-האכזוקטי-

בה, «הודיעו לי שבחורה נמצאת בחדר עם חמישה בחורים ביחד. ללא היסוסים פרצנו מיד את הדלת, ואמנם לא טעינו. היא היתה חצי-עירומה. לא חיכינו רגע וגררנו אותה, כמו ש-היא, ישר החוצה. אנו, במדינת-ישראל, לא נרשה שמה שקרה בטוקיו יקרה גם אצלנו!»

«מה קרא בטוקיו?»

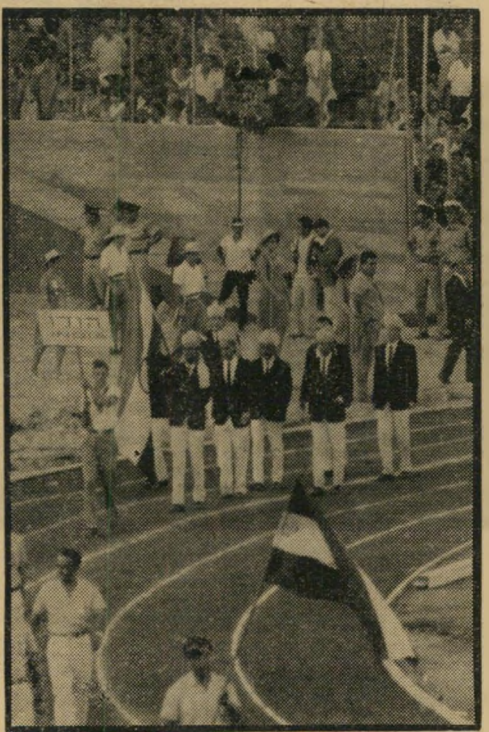
«את מתלוצצת!» הוא נעלב.

«אני מתביישת ונשבעת שאני לא יודעת.»

«נו, המיקרה עם השחינית האוסטראלית», הוא כעס.

«כן, נכון נכון», עניתי בהתלהבות, ועד היום אני משתגעת לדעת מה קרה עם השחינית האוסטראלית. אבל אין ספק שדבר כזה כמו שקרה עם השחינית האוסטראלית לא יקרה בי-ישראל, ואסור שיקרה.

חדרי-היהודיות נמצאים במרחק 500 מטר מחדרי-היהודים, ומי שמקבל יותר משתי נזי-פות על התנהגות לא-מוסרית, לא משתתף יותר בתחרויות. «התנהגות לא-מוסרית זה להיתפס בצורה לא-מוסרית בחדרים», הסביר לי עורך-הדין מהאכזוקטיבה, «אבל לעומת זאת אין לנו



המשלחת היהודית כפתיחת המכביה

שום התנגדות שהבחורים והבחורות יעשו מה שהם רוצים על הדשא מול החדרים.»

פתאום עבר קארלוס פישבאיק, ראש המש-לחת המקסיקאית. לידו צעדה בת-זקונו, ארבע הבנות הקודמות גישאו במכביות הקודמות. «השיטה שלי», הוא אמר בגאווה, «זה לקחת בת לכל מפביה. תמיד אני חוזר בלעדית.»

בחדר-האוכל ישב הנרי ויטנברג מארצות-הברית, אלוף-העולם לשעבר בהיאבקות. מישקל כבד, ואכל כרוב. כל יהודי שרירי מקבל 3000 קאלוריות ליום. במיטבח יושב איש מיוחד, דוקטור ויניק, האחראי על הקאלוריות. כי, ל-משל, קורה שיהודי שרירי אחד שונא כרוב. התפקיד של דוקטור ויניק הוא למצוא מיד תחליף. הוא לוקח גזר, עושה מיד חישוב מהיר כמה שוקל גזר, שצריך למלא מיכסה של 200 קאלוריות, ובמקום הכרוב, נותן את המירשם לטבח. הטבח נותן אותו לאחראי על האספקה, האחראי על האספקה לירקן — הירקן לקמעונאי, ובסוף מקבל היהודי השרירי השונא כרוב — כרוב. כי בקיץ אין גזר.

אבל הנרי ויטנברג, אלוף-העולם, אוהב כרוב. «הייתי חזק כשהייתי צעיר», הוא אמר בפה מלא כרוב, «עזרתי לאוניברסיטת ניו-יורק לנצח את אוניברסיטת קליבלנד במשך שלוש שנים.»

«באמת?» שאל בנימוס פרד אוברלנד, גם אלוף-עולם בהיאבקות. «באיזה קבוצה היית?» «או, שתוק!» נתן לו בוקס ידידותי בבטן האלוף ויטנברג. «אגב, שמתם לב שהמרחק בין דרר-ההלכשה ומיגרש-התחרות הוא עצום?» «אל תדאג בני», החזיר לו בוקס ידידותי ה-

אלוף אוברלנד, «אל תדאג, אתה לא תצטרך ללכת בחזרה.»

חבר-האכזוקטיבה תורי נכנס לחדר-האוכל במרוצה. «מה קרה?» שאלו אותו בבהלה חברי-האכזוקטיבה העולמית.

«אני רץ לתל-אביב», השיב תורי, «יש כבר תוצאות?»

«תוצאות למה?» שאלתי.

«הזמנו לכפר משלחת מדעית בת 10 אנשים מאוניברסיטת קליבלנד, שתבדוק את הלב ולחץ-הדם לפני ואחרי.»

«לפני ואחרי מה?» שאלתי, אבל תורי כבר היה בתל-אביב.

בלי תורי נראה חדר-האוכל ריק וקר, מלא יהודים שריריים שלעסו בקול, במלתעות-ברזל, כרוב. אבל בברכה היה שוב חם ונעים. השגי-ריר הבראזילי שתה מיץ-תפוזים, ולבש חולצת תכלת. «מקאפרי», הוא סיפר.

אלואזיו גוידס רגיס ביטנקורט היה שזוף, ונראה בראזילי במכנסיים הלבנות שלו. «אה», הוא נאנח בעניים עצומות, «ספורט זה דבר נפלא.»

שאלתי את האדון-השגריר באיזה ענף-ספורט הוא עוסק.

«יש לי מכונית-ספורט», ענה השגריר, ואז בדיוק היהוד. הרמקול מעל מרחב הדשא של הברכה:

«האיש עם בגדי-הים בפסים כחולים-אדומים מתבקש להיכנס למשרד... שכחת אותם!»

חיכינו והיכינו, ואחר-כך בא הלילה. אבל שום איש בלי בגדיים לא יצא מהברכה.

עצות לנואם בחירות

הבחירות בדת והמצב מחמיר מיום ליום. אם לא יתוקן מיד המצב, תתמוטט הדמוקרטיה ועם-ישראל יידון לכיליון.

בעיניים שחורות כאלו משקיף על העולם, דוקטור יוסף נדבה, ממפרסת-ביתו ברמת-גן, הוא מרצה לתורת המיטרים באוניברסיטת בראזיל, ובזמנו הפנוי מלמד אנשים לנאום. המצב בארץ חמור, לדעתו, כי הנואם הישר-ראלי אינו יודע להתבטא. חברי-הכנסת מגמ-גמים ללא-יבושה והעם אינו מבין אותם. שרי-הממשלה מעזים לדבר על בעיות עולמיות בלי להבחין בין מילעיל ומילרע וגורמים בכך לאי-הבנות מסוכנות בין המזרח והמערב.

דוקטור נדבה הגה לאחרונה רבות בענין והגיע למסקנה שהפיתרון הוא להעביר קורס מזורני, בן חודש, לדיבור למנהיגי-האומה. הוא עצמו, קיבל הכשרה אישית מ'בוטינסקי וצ'רצ'יל, ומוכן, החל מהיום לקבל תלמידים מכל המפל-גות, ללא הבדל דת, גזע ומין.

ואלו כללי-היסוד שמציע הדוקטור לנואם בבחירות הקרובות:

א. הנואם הפיקח ישתדל לדבר בדיוק 90 מילים לדקה, במקום 200. כי לא הכמות חשובה, כי אם האיכות.

ב. נא לא להתרגש, ולא לצווח. ההמונים יאמינו לכל שקר שתאמר להם, בתנאי שתאמר זאת בלחש דרמאטי.

ג. לא לדבר בידיים. בימים חמים כאלו הי-דבר מעייף את הגוף וגורם גם לעייפות רוחנית.

ד. במיקרה והנואם מוזע יש לקנח את המצח בממחטה באופן שהשיער לא יתפרע. שיער פרוץ מעיד על חוסר יציבות נפשית ועושה רושם רע על אנשים הגונים.

ה. יש לשתף את הקהל בחוויות הנואם, אבל לא להגזים כמו שעשה ז'בוטינסקי, כי הי-דבר היה בעוכריו. לז'בוטינסקי, מספר נדבה, היה נאום קבוע אחד ובו המשפט: «הציגות דומה למכבי-אש, הבאים להציל את יהדות-הגולה משריפה». כשז'בוטינסקי היה מגיע ל-מילה מכבי-אש, היה אומר אותה ברוסית ומגמ-גם במכוון בלשונו, ומבקש את עזרת הקהל:

«נו, נו, איך אומרים מכבי-אש באידיש?» כל הקהל היה עוזר לו בשמחה, וצועק «פאיר לעשער, פאיר לעשער», ויוצא מהאסיפה אפוף חוויות.

וכך קנה לו המנהיג מעריצים שנסעו אחריו מעיר לעיר. אחרי וארשה נאם ז'בוטינסקי בי-לודו' וכמובן ביקש את עזרת הקהל שיגיד לו איך אומרים מכבי-אש באידיש. פתאום קפץ אחד ממעריציו וצועק ברגש: «כבר שכחת? הלא אמרת לך את זה בווארשה!»